

บทที่ 3

สถานการณ์ความพิการในประเทศไทย

1. แนวโน้มจำนวนคนพิการ

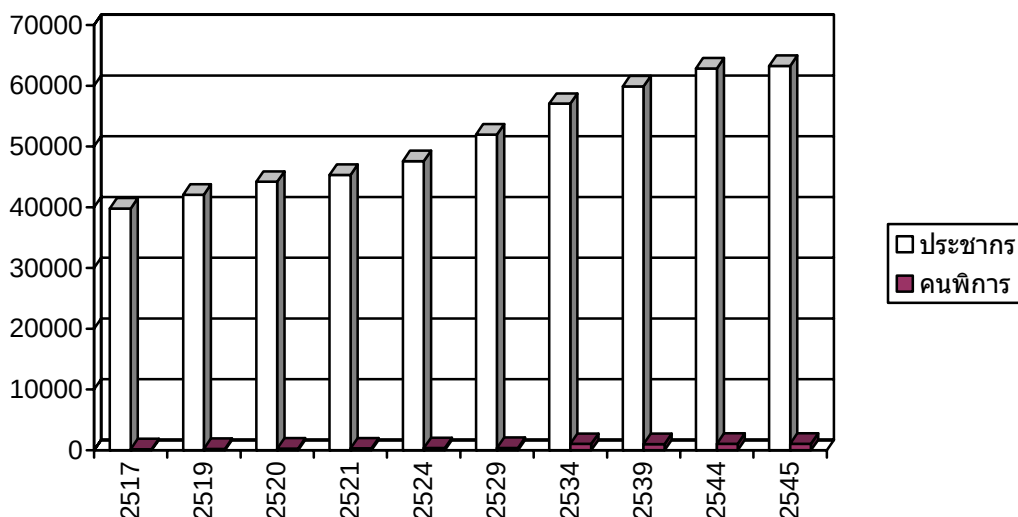
จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติเกี่ยวกับคนพิการในประเทศไทยพบว่ามีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี 2517 มีคนพิการประมาณ 2 แสนคนหรือ ร้อยละ 0.5 ของประชากรทั้งสิ้น และเพิ่มสูงขึ้นเป็น 1.1 ล้านคนหรือร้อยละ 1.7 ในปี 2545 อัตราร้อยละของคนพิการในช่วงปี 2517–2529 ค่อนข้างคงที่ แต่จะเพิ่มสูงขึ้นในช่วงปี 2534–2545 เนื่องจากการปรับเปลี่ยนวัตถุประสงค์จากด้านสังคม สงเคราะห์มาเป็นด้านการแพทย์ และการปรับลักษณะของข้อมูลจากการให้บันทึกคำตอบเอง มาเป็นมีคำตอบให้เลือกซึ่งครอบคลุมและชัดเจนมากขึ้น

ตารางที่ 1 จำนวนและอัตราร้อยละของคนพิการ จำแนกตามปีสำรวจ

ปีสำรวจ	ประชากร(พันคน)	คนพิการ(พันคน)	อัตราร้อยละต่อประชากร
2517	39,796.9	209.0	0.5
2519	42,066.9	245.0	0.6
2520	44,211.5	296.2	0.7
2521	45,344.2	324.6	0.7
2524	47,621.4	367.5	0.8
2529	51,960.0	385.6	0.7
2534	57,046.5	1,057.0	1.8
2539	59,902.8	1,024.1	1.7
2544	62,871.0	1,100.8	1.8
2545	63,303.0	1,098.0	1.7

ที่มา: 1. การสำรวจเกี่ยวกับอนามัยและสวัสดิการ พ.ศ.2517–2544 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

1. การสำรวจความพิการและภาวะทุพพลภาพ พ.ศ. 2545 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและจำนวนคนพิการระหว่าง พ.ศ.2517 ถึง 2545

2. ภาวะคนพิการในปี พ.ศ. 2545

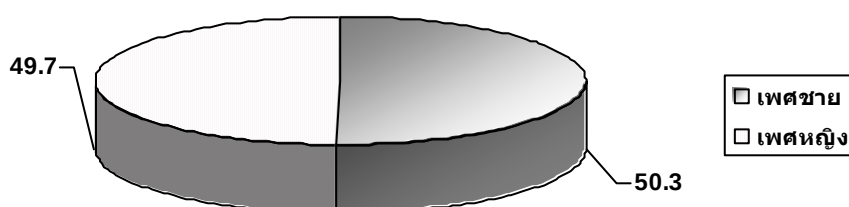
ในปี 2545 ได้มีการปรับปรุงนิยามพิการใหม่ให้มีความเหมาะสม แต่ยังคงอิงนิยามที่ใช้ในพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534

ในปี 2545 มีคนพิการประมาณ 1.1 ล้านคนหรือร้อยละ 1.7 ของประชากรทั้งสิ้น สัดส่วนของคนพิการนอกเขตเทศบาลสูงกว่าในเขตเทศบาล (ร้อยละ 2.1 และ 1.0 ของประชากรในแต่ละเขตตามลำดับ) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราร้อยละของคนพิการสูงกว่าภาคอื่น (ร้อยละ 2.4 ของประชากรในภาค กรุงเทพมหานครมีอัตราร้อยละต่ำสุด (ร้อยละ 0.7)

2.1 ลักษณะทั่วไปของคนพิการ

1) เพศและอายุ

คนพิการชายมีมากกว่าหญิง (ร้อยละ 50.3 และ 49.7 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาสัดส่วนในแต่ละเพศคนพิการชายมีร้อยละ 1.8 และหญิงมีร้อยละ 1.7

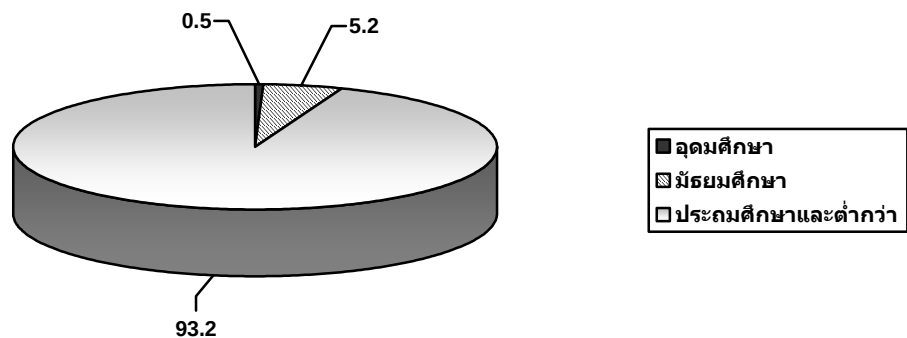

แผนภูมิที่ 2 แสดงจำนวนคนพิการชายและคนพิการหญิง

จำนวนคนพิการมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นตามอายุที่เพิ่มสูงขึ้น กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปมีคนพิการมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.3 ของประชากรในกลุ่มอายุเดียวกัน อายุมาตรฐานของคนพิการหญิงสูงกว่าชาย หญิงประมาณ 62 ปี และชายประมาณ 55 ปี (อายุมาตรฐาน คือ อายุที่แบ่ง ประชากรออกเป็นสองส่วนเท่ากัน โดยที่ครึ่งหนึ่งมีอายุน้อยกว่าอายุมาตรฐานและอีกครึ่งหนึ่งมีอายุมากกว่าอายุมาตรฐาน)

2) การศึกษา

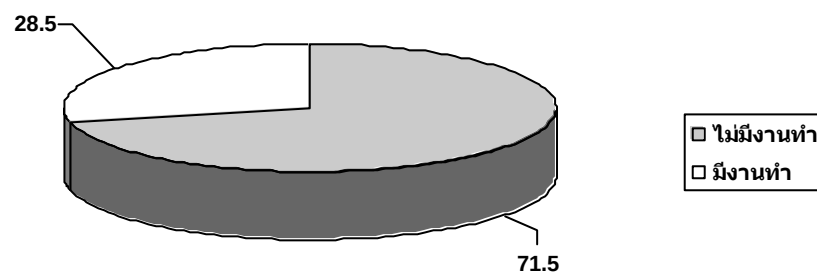
คนพิการส่วนใหญ่หรือร้อยละ 93.2 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า (รวมทั้งไม่มีการศึกษา) คนพิการที่ได้รับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีสัดส่วนเพียงเล็กน้อย โดยในระดับมัธยมศึกษามีร้อยละ 5.2 และระดับอุดมศึกษามีร้อยละ 0.5

แผนภูมิที่ 3 แสดงระดับการศึกษาของคนพิการ

3) อาชีพ

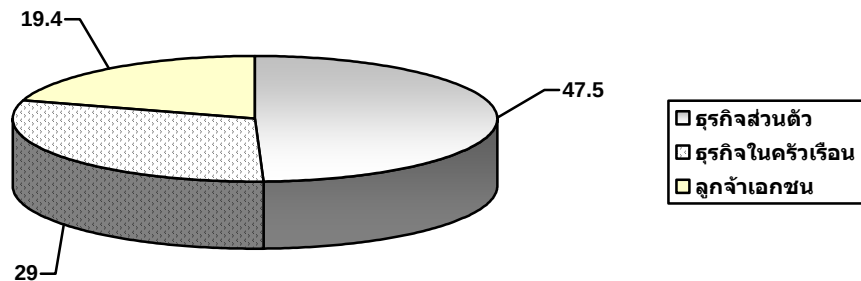
คนพิการที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ร้อยละ 71.5 เป็นผู้ที่ไม่มีอาชีพหรือไม่มีงานทำ และร้อยละ 28.5 มีงานทำส่วนใหญ่หรือร้อยละ 58.3 ของผู้พิการที่มีงานทำมีอาชีพทางการเกษตร รองลงมา คือ อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในด้านการขาย การให้บริการ และอาชีพทางด้านความสามารถทางฝีมือ ธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้องโดยแต่ละกลุ่มมีประมาณร้อยละ 12

แผนภูมิที่ 3 แสดงการมีอาชีพของคนพิการ

4) สถานภาพการทำงาน

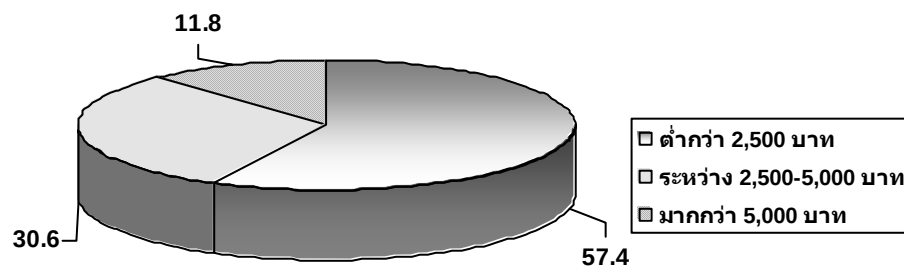
คนพิการที่ทำงานส่วนใหญ่หรือร้อยละ 47.5 ประกอบธุรกิจส่วนตัว รองลงมา คือ ช่วยธุรกิจ
ในครัวเรือน ร้อยละ 29.0 และลูกจ้างเอกชน ร้อยละ 19.4

แผนภูมิที่ 4 แสดงสถานภาพการทำงานของคนพิการ

5) รายได้

คนพิการที่ทำงานและมีรายได้ ส่วนใหญ่จะมีรายได้ต่ำ กล่าวคือ ร้อยละ 57.4 มีรายได้ต่ำกว่า
2,500 บาท ร้อยละ 30.6 มีรายได้ระหว่าง 2,500 – 5,000 บาท และร้อยละ 11.8 มีรายได้มากกว่า 5,000 บาท

แผนภูมิที่ 5 แสดงรายได้ของคนพิการ

2.2 ลักษณะความพิการ

การสำรวจครั้งนี้จำแนกลักษณะความพิการออกเป็น 31 ลักษณะ เมื่อจัดเรียงลำดับตาม
ลักษณะความพิการ 5 ลำดับแรก ได้ดังนี้

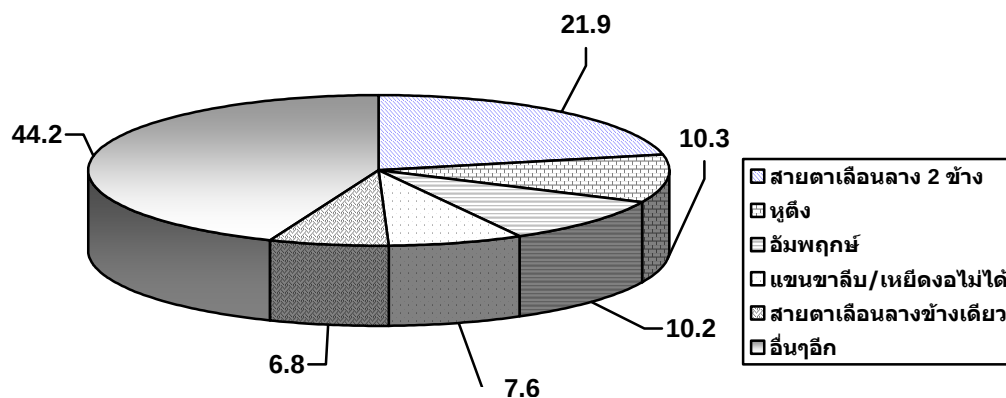
ลำดับที่ 1 สายตาเลือนลาง 2 ข้าง มีร้อยละ 21.9

ลำดับที่ 2 หูตึง 2 ข้าง มีร้อยละ 10.3

ลำดับที่ 3 อัมพฤกษ์ มีร้อยละ 10.2

ลำดับที่ 4 แขน ขา ลีบ/เหยียดงอไม่ได้ มีร้อยละ 7.6

ลำดับที่ 5 สายตาเลือนลางข้างเดียว มีร้อยละ 6.8

แผนภูมิที่ 6 แสดงลักษณะความพิการ

2.3 อายุเมื่อเริ่มพิการ

กว่า 1 ใน 3 ของคนพิการหรือประมาณร้อยละ 36.2 เริ่มพิการเมื่อมีอายุระหว่าง 55-59 ปี ร้อยละ 19.3 พิการมาแต่กำเนิด และที่เริ่มพิการในกลุ่มอายุอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก โดยเฉลี่ยคนพิการจะเริ่มพิการเมื่อมีอายุประมาณ 45 ปี

2.4 ความช่วยเหลือที่ต้องการจากรัฐบาล

คนพิการร้อยละ 82.9 ต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล ประเภทของความช่วยเหลือที่ต้องการ 5 ลำดับแรก คือ

- การรักษาพยาบาล การผ่าตัด และกายภาพบำบัด ร้อยละ 61.5
- การให้กู้ยืมเงินทุนสำหรับประกอบอาชีพ ร้อยละ 31.6
- การจัดหาวิริยะเทียมนหรือเครื่องช่วยคนพิการ ร้อยละ 15.9
- การฝึกอาชีพสำหรับคนพิการ และต้องการให้มีผู้ดูแลเป็นบางเวลา มีประมาณร้อยละ 12

(ที่มา : กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ)

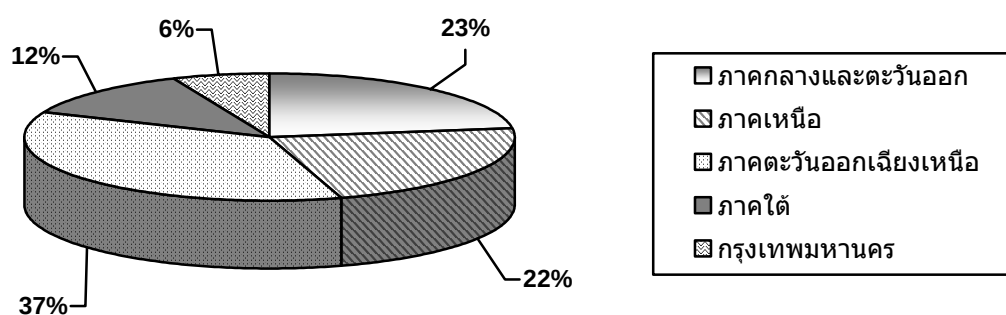
3. การจดทะเบียนคนพิการ

สำหรับจำนวนคนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการที่จดทะเบียนคนพิการตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพ พ.ศ.2534 จากข้อมูลของสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคนพิการมาจดทะเบียนคนพิการ ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2547 จำนวน 388,551 คน ในจำนวนดังกล่าวนี้สามารถแยกคนพิการที่มาจดทะเบียนตามภาคได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลจากการจดทะเบียนคนพิการทั่วประเทศ ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 จำแนกตามรายภาค

ภาค	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคกลางและตะวันออก	88,661	22.81
ภาคเหนือ	86,843	22.36
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	140,862	36.26
ภาคใต้	47,172	12.14
กรุงเทพมหานคร	25,013	6.43
รวม	388,551	100.00

ที่มา : สำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ, 2547

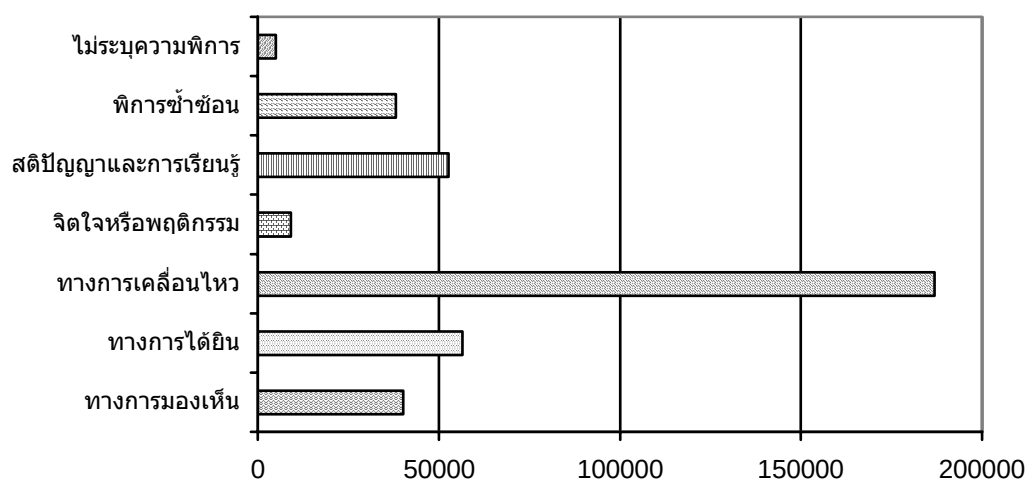
แผนภูมิที่ 7 แสดงจำนวนคนพิการจำแนกตามรายภาค

ประเภทของคนพิการที่มาจดทะเบียน

ส่วนใหญ่ร้อยละ 48.08 พิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว รองลงมาคือ พิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย ร้อยละ 14.56 พิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ ร้อยละ 13.57 พิการทางการมองเห็น ร้อยละ 10.33 พิการช้าซ้อน ร้อยละ 9.29 พิการทางจิตใจ ร้อยละ 2.37 และไม่ระบุความพิการ ร้อยละ 1.31 ตามตาราง

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลจากการจดทะเบียนคนพิการทั่วประเทศ ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 จำแนกตามประเภทความพิการ

ประเภทความพิการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทางการมองเห็น	40,121	10.33
ทางการได้ยิน	56,575	14.56
ทางการเคลื่อนไหว	186,829	48.08
จิตใจหรือพฤติกรรม	9,192	2.37
ทางสติปัญญาและการเรียนรู้	52,713	13.57
พิการซ้ำซ้อน	38,044	9.79
ไม่ระบุความพิการ	5,077	1.31
รวม	388,551	100.00

แผนภูมิที่ 8 เปรียบเทียบจำนวนผู้พิการประเภทต่างๆ

จากสถิติคนพิการดังกล่าวจะเห็นได้ว่า คนพิการในประเทศไทยมีจำนวนมิใช่น้อยซึ่งน่าจะมากพอที่รัฐจะต้องให้ความสนใจ และใส่ใจในการพัฒนาศักยภาพของคนพิการให้มีส่วนร่วมในการอยู่ร่วมกันในสังคม และพัฒนาสังคมและประเทศ อาจกล่าวได้ว่าคนพิการมีความต้องการที่ไม่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการบริการด้านการแพทย์ การศึกษา อาชีพ และสังคม ซึ่งจากการจัดบริการดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาและความต้องการของคนพิการอย่างชัดเจนหากแนวนโยบายการทำงานคนพิการในปัจจุบัน สิ่งสำคัญของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ต้องอาศัยความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่าย รวมทั้งทรัพยากรหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้บริการแก่คนพิการ และช่วยให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการต่าง ๆ

ที่รัฐจัดให้อย่างเต็มที่ ซึ่งต้องอาศัยลักษณะการทำงานเชิงสหวิชาชีพ และมุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายองค์กรทำงานด้านคนพิการให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะเครือข่ายในด้านการจดทะเบียนคนพิการ ซึ่งเป็นการทำงานเบื้องต้นในการให้คนพิการได้รับรู้สิทธิของตนเอง และสามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งผลจากการปฏิรูประบบราชการของรัฐบาลมุ่งเน้นให้หน่วยงานภาครัฐมีบทบาทปรับจากการเป็นผู้ปฏิบัติงานมาเป็นผู้สนับสนุน โดยภาระในการปฏิบัติงานนั้นจะถูกเปลี่ยนจากหน่วยงานภาครัฐไปสู่องค์กรท้องถิ่นและภาคเอกชนให้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีความเข้มแข็งและเป็นกลไกในการพัฒนาประเทศ ซึ่งวิธีที่สำคัญและเกิดผลเป็นรูปธรรมคือ การสร้างเครือข่าย และจากแนวนโยบายการทำงานด้านคนพิการในปัจจุบัน แนวทางสำคัญของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของบุคคลจากหลายฝ่าย และทรัพยากรด้านต่าง ๆ เข้าช่วย เพื่อให้บริการแก่คนพิการตามภาระหน้าที่และเป้าหมายการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น ด้วยการสำนึกและตระหนักถึงการประสานประโยชน์ร่วมกัน เพื่อให้สิ่งที่ดีที่สุดและเป็นประโยชน์ที่สุดแก่คนพิการ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จากการปรับเปลี่ยนการทำงานภาครัฐ ซึ่งต้องเป็นผู้ให้การประสานการทำงานในรูปแบบของเครือข่าย เป็นการทำงานที่มีความสำคัญ ซึ่งจะเป็นการเน้นให้ทุกองค์กรมีบทบาทในการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะการทำงานด้านคนพิการซึ่งมีอยู่ในสังคม การที่สังคมจะรวมกันเป็นเครือข่ายให้การทำงานจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และเป็นส่วนสำคัญในการช่วยพัฒนาคนพิการให้มีศักยภาพ ดังนั้นการสร้างเครือข่ายในการจดทะเบียนคนพิการจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

การปฏิรูประบบบริหารจัดการภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่สอดคล้องกับการปฏิรูประบบราชการของรัฐบาล โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2545 เป็นต้นมา ที่ต้องการให้การดำเนินงานของราชการเป็นระบบที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และได้รับความเชื่อถือศรัทธาจากประชาชน จึงทำให้บทบาทของภาคราชการจะต้องปรับจากการเป็นผู้ปฏิบัติมาเป็นผู้สนับสนุน โดยภาระในการปฏิบัติงานนั้นจะต้องถูกเปลี่ยนมือจากข้าราชการไปสู่ท้องถิ่นและภาคเอกชน สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการปฏิรูประบบราชการข้อที่ 6 ที่กล่าวถึงการสนับสนุนภาคประชาชนและภาคธุรกิจเอกชนให้เติบโต มีความเข้มแข็ง และเป็นกลไกหลักในการพัฒนาประเทศ ซึ่งวิธีการหนึ่งที่จะสนับสนุนการปฏิบัติให้เกิดผลเป็นรูปธรรมได้คือการสร้างเครือข่าย

การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ โดยได้มีการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2549 โดยมีแนวทางการดำเนินงานแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแผนบูรณาการ โดยมียุทธศาสตร์/มาตรการ ในการดำเนินการ 8 ยุทธศาสตร์ คือ

1. สร้างเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพ และความสามารถที่แท้จริงของคนพิการ
2. ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพคนพิการแบบบูรณาการอย่างทั่วถึง

3. ส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร เทคโนโลยี บริการสาธารณะ และสภาพแวดล้อมของคนพิการและผู้ปกครอง
4. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนพิการ ครอบครัว และชุมชน
5. เสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรด้านคนพิการ
6. ส่งเสริมให้คนพิการ และผู้ปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบท ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมาย
7. ส่งเสริมการวิจัย และพัฒนาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และครอบครัว
8. ปฏิรูปการบริหารงานพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ให้เป็นแบบบูรณาการ และการบริการแบบเบ็ดเสร็จที่จุดเดียว

ศักดิ์ศรีและพลังคนพิการและการศึกษาเพื่อคนพิการ

การช่วยเหลือคนพิการ

คนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเหมือนคนไม่พิการในฐานะผู้บริโภค เช่น การได้รับการเลี้ยงดูตามวัยในครอบครัวได้รับการศึกษา ได้รับการฝึกทักษะทางอาชีพในฐานะผู้ผลิตเป็นแรงงาน และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มตามศักยภาพของตน ในฐานะผู้พัฒนา เป็นผู้มีส่วนร่วมการเปลี่ยนแปลงทางสังคมให้สันติสุข การสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้สังคม

การดำเนินงานตาม พ.ร.บ. การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 มีการดำเนินการจดทะเบียนคนพิการ คนพิการทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค คนพิการที่จดทะเบียน มีจำนวน 388,551 คน (ณ 30 กันยายน 2547)

ผลการช่วยเหลือคนพิการ การส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำ จากปี 2544-2547 จำนวน 771 คน เบี้ยยังชีพเริ่มดำเนินงานตั้งแต่ปี 2539 ปัจจุบันคนพิการ จำนวน 25,000 คน ได้รับเบี้ยยังชีพเป็นเงิน 150 ล้านบาทต่อปี คนละ 500 บาท/เดือน โดยการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในปี 2547

ประเทศไทยได้รับรางวัล Franklin Delano Roosevelt International Disability Award ในปี 2544 การจ้างงานคนพิการตาม พ.ร.บ. การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 มาตรา 17 (2) สถานประกอบการเอกชนมีพนักงาน 200 คนขึ้นไป ต้องรับคนพิการเข้าทำงาน 1 คน ถ้าไม่รับต้องส่งเงินสมทบกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ ในปัจจุบันมีสถานประกอบการดำเนินงานตามกฎหมายเพิ่มขึ้นโดยประมาณร้อยละ 70 ของสถานประกอบการที่ดำเนินงานตามกฎหมายว่าด้วย การจ้างคนพิการมีการจ้างงานคนพิการ 4,311 คน

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จัดบริการช่วยเหลือ คือ

1. การสงเคราะห์ครอบครัวและคนพิการ จำนวน 10,000 รายเป็นเงิน 20 ล้านบาท
2. การสงเคราะห์ทางอุปกรณ์ และเครื่องช่วยส่งเสริมคนพิการ เมื่อแพทย์ลงความเห็นว่าจะต้องใช้ปีละ 1,200 รายเป็นเงิน 1.7 ล้านบาท

3. การจัดสถานสงเคราะห์เพื่อดูแลคนพิการ 9 แห่ง โดยในสถานสงเคราะห์นอกจากจะให้การดูแลในเรื่องปัจจัย 4 ยังมีกิจกรรม เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจ นันทนาการ การศึกษา ทักษะทางอาชีพ และประกอบอาชีพ

นอกจากการช่วยเหลือเบื้องต้น และการช่วยเหลือให้เข้ารับการอุปการะในสถานสงเคราะห์ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ยังได้ดำเนินการส่งเสริม ความสามารถของคนพิการ โดยให้ความสำคัญในเรื่องการส่งเสริมทักษะ และศักยภาพด้านอาชีพให้กับคนพิการ เช่น มีศูนย์ฟื้นฟู อาชีพ คนพิการเพิ่มขึ้น จนถึงปัจจุบัน มีศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการจำนวน 8 แห่ง โดยจัดทำในลักษณะศูนย์ ของภาครวมทั้งการตั้งโรงงานในอารักขา หรือศูนย์พัฒนาอาชีพคนพิการ รับคนพิการที่จบการฝึกอาชีพ เข้าทำงานเพื่อเพิ่มทักษะและเตรียมคนพิการให้มีความพร้อมก่อนเข้าสู่ระบบการจ้างงานในตลาดแรงงาน

ความสามารถด้านการแข่งขันฝีมือแรงงานและการแข่งขันกีฬาคนพิการ

ประเทศไทยได้รับเหรียญทองในการแข่งขันฝีมือแรงงานนานาชาติ ครั้งที่ 6 พ.ศ. 2546 จาก สาขาสร้างงานด้วยคอมพิวเตอร์การประกอบวงจรอิเล็กทรอนิกส์ งานผลิตภัณฑ์จากวัสดุเหลือใช้ การสร้าง งานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เหรียญเงิน จากสาขางานตัดโครเชต์และงานเซรามิก เหรียญทองแดง จาก สาขาตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี และงานด้านถักนิตติ้ง รางวัลชมเชย การออกแบบใบโปสเตอร์

ด้านกีฬา

ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาคนพิการ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย มาแล้วจำนวน 6 ครั้ง และในการเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 12 ที่จัดขึ้น ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซได้ ระหว่าง วันที่ 17 – 28 กันยายน 2547 ผลปรากฏว่านักกีฬาคนพิการของประเทศไทยสามารถเหรียญในการเข้า แข่งขันโดยได้เหรียญทั้งหมด จำนวน 15 เหรียญ แบ่งเป็นทอง 3 เหรียญ เงิน 6 เหรียญ ทองแดง 6 เหรียญ (ข้อมูลจากการกีฬาแห่งประเทศไทย)

ด้านการศึกษา

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับเรื่องการศึกษาของคนพิการ โดยให้สิทธิและโอกาสได้รับการ ศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างน้อย 12 ปี คนพิการสามารถเข้าถึงการศึกษาโดยต้องได้รับการบริการสิ่ง อำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลือ อื่น ๆ ทางการศึกษา ตามกฎกระทรวง

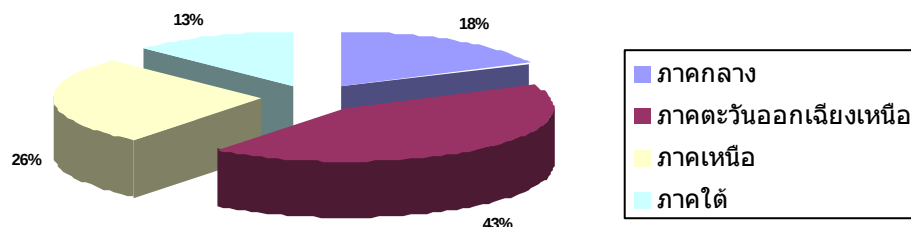
การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการต้องไม่เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมโดยต้องจัดให้เข้าเรียนใน สภาพแวดล้อมที่มีข้อจำกัดน้อยที่สุด และปรับเปลี่ยนหลักสูตร และการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับ ความ ต้องการจำเป็นพิเศษของผู้เรียนเป็นเฉพาะบุคคล คนพิการจะต้องมีแผนการศึกษาการจัดการศึกษาเฉพาะ บุคคล เพื่อเป็นการประกันโอกาส และคุณภาพในการจัดการศึกษา ครอบครัว ชุมชน องค์กรทุกภาคส่วน ลักษณะเป็นหุ้นส่วนในการจัดการการศึกษานอกโรงเรียน ให้กับคนพิการ โดยการประสานความร่วมมือ และมุ่งเน้นการจัดกระบวนการเรียนรู้รายบุคคล ซึ่งมีครอบครัว และชุมชน เป็นฐานที่สำคัญ ในการ ดำเนินงาน

ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาและให้ความช่วยเหลือคนพิการ เช่นในเรื่องการช่วยเหลือเบี้ยคนพิการ แต่ยังมีคนพิการจำนวนมากที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลในครอบครัว จากข้อมูล จปฐ. ของกรมพัฒนาชุมชนที่สำรวจไว้ในปี 2547 พบว่า คนพิการที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ (ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่) จำนวน 4,503 ราย จากจำนวนคนพิการที่สำรวจ 135,569 ราย (ตามตารางข้างล่าง)

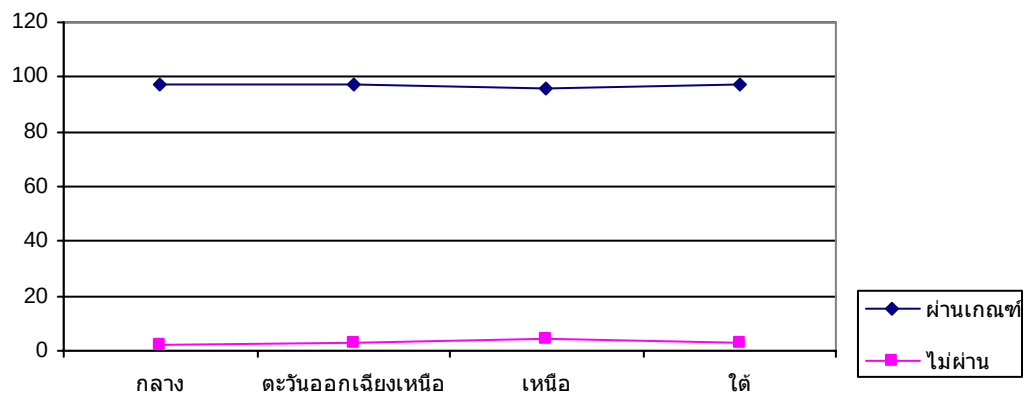
จำนวนคนพิการที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครัวเรือน

พื้นที่	จำนวนครัวเรือน ที่สำรวจทั้งหมด (ครัวเรือน)	คนพิการได้รับการดูแลเอาใจใส่				เทียบกับ เป้าหมาย (ร้อยละ)
		ผ่านเกณฑ์		ไม่ผ่านเกณฑ์		
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
กลาง	24,415	23,823	97.6	529	2.4	2.4
ตะวันออกเฉียงเหนือ	57,816	56,259	97.3	1,557	2.7	2.7
เหนือ	35,842	34,354	95.8	1,488	4.2	4.2
ใต้	17,496	17,022	97.3	474	2.7	2.7
รวม	135,569	131,458	97.0	4,111	3.0	3.0

ที่มาข้อมูล จปฐ 2547 กรมพัฒนาชุมชน

แผนภูมิที่ 9 แสดงเปอร์เซ็นต์ครัวเรือนที่ได้สำรวจว่ามีคนพิการแยกตามรายภาค

แผนภูมิที่ 10 เปรียบเทียบจำนวนคนพิการที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคนในครัวเรือน